

Eén lichaam, vele leden

1 Korinthiërs 12

Het is altijd druk in het lichaam. Iedereen doet zijn eigen ding, iets wat helemaal bij hem past en waarvoor hij is gemaakt. Het oog kijkt om zich heen, er is altijd zoveel te zien! Het oor is gespitst op alle geluiden en gesprekken die hij opvangt. Hij hoort de mond overal bovenuit, het is een echte praatjesmaker. De neus snuift, mm... wat ruikt het weer lekker! En als hij niest, vraagt de hand: "Zal ik je een handje helpen? Kijk, ik geef een zakdoek en ik help je met snuiten. De voet is altijd in beweging, hij is blij met alles wat hij kan doen: lopen, dansen, huppelen, noem maar op. Alleen de pink hangt er lusteloos bij.

"Wat is er met jou?" vraagt de mond. "Ach," zucht de pink, ik hoor er eigenlijk niet bij." "Hoe bedoel je? Waarbij?" vraagt de mond. "Bij het lichaam natuurlijk," snikt de pink. "Ik zou er net zo goed niet kunnen zijn. Waarvoor kan ik nu gebruikt worden? Als ik een mond, was zoals jij, dan had ik

tenminste een taak. Ik zou overal waar ik kom de mensen over Jezus vertellen. Ik zou lachen naar de mensen, en fijne dingen tegen zieken zeggen... Of was ik maar een oor, dan kunnen mensen hun problemen aan mij vertellen en ik zal goed naar hen luisteren. Het moet heerlijk zijn om een oor te zijn. Of een voet, dan kan ik lopen en overal naar toe gaan. Oh, was ik maar geen pink. Nee, als pink hoor ik niet bij het lichaam. En verdrietig laat de pink zich hangen.

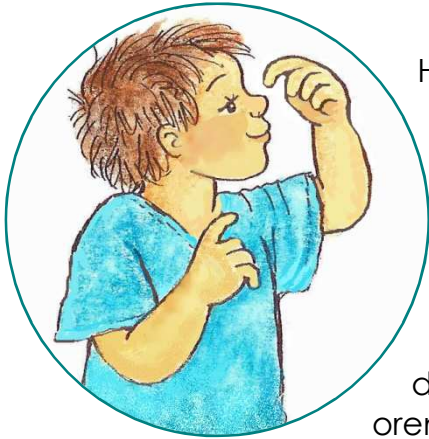
"Luister eens, zegt de hand, "Jij kan vertellen wat je wilt maar we hebben jou nodig. Je bent niet voor niets op deze plaatst gezet. Als jij je taak niet doet, dan gaat het voor de andere vingers ook veel moeilijker. Nee, pink, jij hoort wel bij het lichaam of je nu wilt of niet. Jij hebt je eigen taak."

De andere delen van het lichaam hebben goed geluisterd naar het gesprek. Ze zien wel dat pink verdrietig is. "Ik heb niemand nodig", zegt een stem. Ze zijn verbaasd. Hoe kan dat nu? Ze zijn toch allemaal bij elkaar geplaatst als leden van één lichaam? Hoe kan dan één zeggen: "Ik heb de anderen niet nodig?"

Het oor denkt verontwaardigd: "Dat is toch ongehoord?"

"Zo," zegt hij, "waarom niet?" "Omdat ik aan kijken genoeg heb." zegt het oog. Daar kan de voet niet mee uit de voeten. "Zeg oog, als je mij niet zou hebben, dan zou je dag in, dag uit naar hetzelfde moeten kijken, want zonder mij kan je nergens komen. Je vergist je als je denkt dat je mij niet nodig hebt." Daar kijkt het oog van op. "Dat is waar, jou heb ik wel nodig." De mond slikt en zegt: "Als er geen voedsel binnen zou komen langs mij, zou je dan niet zwak worden, oogje?"

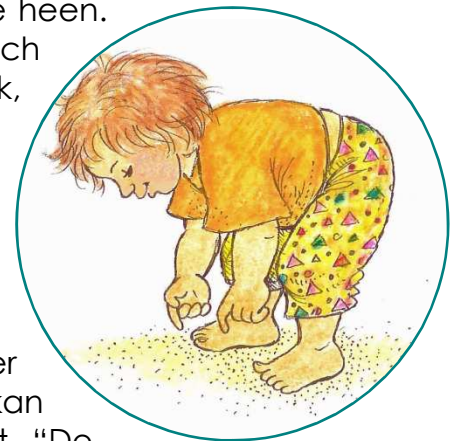

Het oog knippert even: "Eh, ja... jou heb ik ook nodig." "En als ik er niet zou zijn," zegt de hand, "wie moet dan af en toe de slaap uit je wrijven? Anders zie je niets meer." "Oké," zegt het oog. "Ik heb Jullie wel nodig, ik kan niet zonder jullie... maar die kleine pink is wel overbodig."

Dagen gaan voorbij. Het lichaam gaat een flinke wandeling maken. De voeten stappen er lustig op los, de handen zitten lekker warm in de zak van de jas. De oren luisteren naar het vrolijke gefluit van de vogels. De ogen kijken nieuwsgierig in het rond. De neus ruikt de frisse geur van buiten. Het zou prachtig kunnen zijn, als er niet die verdrietige pink zou zijn, die zich overbodig voelt, zeker na wat het oog tegen hem heeft gezegd. De andere leden hebben medelijden met de pink. Zelfs het oog heeft spijt van zijn woorden, maar hij is te trots om dat toe te geven. "Waarom toch," piekert hij, "blijf ik nu maar steeds aan die kleine pink denken? Als ik hem uit de weg ga, dan gaat het wel voorbij. Want tenslotte had ik wel gelijk: ik heb hem niet nodig. Laat mij maar wat genieten van al het moois om me heen.

Goed rondkijken, dat moet ik doen." Het oog spert zich wijd open en kijkt. Opeens voelt hij een scherpe steek, en hij ziet niets meer. Geen bomen en geen veld. Er komen tranen tevoorschijn van de pijn. Dat komt allemaal door een heel klein splintertje.

De voeten blijven meteen staan. De mond roept: "Au!" De neus begint te snotteren. De handen voelen in de jaszak en halen een spiegeltje tevoorschijn. "Veeg het eruit," zegt de mond. Maar er lopen zoveel tranen uit het oog, dat hij niets meer kan zien. De hand wrijft in het oog, maar dat helpt niet. "De

pink," zegt de mond, "die moet de splinter eruit halen. Die is fijn genoeg." Haastig wordt de pink gevraagd of hij dat wil doen. Zal hij...? De pink weet meteen: "Hier is een taak voor mij." Hij richt zich op en hij wordt er helemaal blij van. Heel voorzichtig duwt hij in het puntje van het oog, terwijl de anderen vingers handig het oog openhouden. De mond staat open, het hele lichaam wacht vol spanning af en voelt mee met het oog. De

kleine pink werkt heel voorzichtig de splinter naar buiten. Weer springen de tranen uit het oog, maar nu van dankbaarheid. Het hart wordt er warm van. De voeten maken een sprong in de lucht. De handen gaan onhoog en de mond roept: "Hoera!" Het hele lichaam is blij. En als de kleine pink tegen het oog zegt: "Dank je wel. wil je mij vergeven?", weten alle leden dat ze bij elkaar horen en elkaar nodig hebben.

